

Het is vandaag 5 december, leuk spreken op Sinterklaasdag. Dan schieten er gelijk allerlei gedachten door je hoofd, (ha gezellig, familiefest, heidens gebruik, 'Sint' = afgoderij, mag je daar als christen eigenlijk wel aan mee doen? Beetje raar om in een evangelische gemeente aandacht te geven aan een dode katholieke heilige). Maar één gedachte bleef mij achtervolgen namelijk de kreet: "Ik ben toch zeker sinterklaas niet", of anders gezegd: "God is toch geen sinterklaas". In die kreet zit een heleboel opgesloten, alsof sinterklaas beter zou zijn dan God, alsof een God die wel sinterklaas is wel lief zou zijn, alsof een God die wel sinterklaas is je wel allerlei leuke cadeautjes zou geven die je op je verlanglijstje hebt staan, of: de God waarin ik geloof is eigenlijk toch niet echt helemaal lief, of die God waarin ik geloof gunt mij toch ook eigenlijk, als je diep in mijn hart kijkt toch niet alles wat ik nodig heb.....

Ik ben zelf maar weer eens terug gegaan naar de basis.

"Wat voor beeld heb ik nu echt van God?"

Wij hebben de laatste maanden gesproken over Geloof, Gebed en Gods Woord. Deze maand geen thema, dus ik pak alle drie de thema's maar, te beginnen met geloof....

Hebreeën 11:6:..."maar zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn. Want wie tot God komt, moet geloven, dat Hij bestaat en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken".

NBV: "Zonder geloof is het onmogelijk God vreugde te geven; wie Hem wil naderen moet immers geloven dat Hij bestaat en wie Hem zoekt zal door Hem worden beloond."

Wat zegt dit over God?

In de eerste plaats – en dat moeten wij vanochtend goed vasthouden – Hij is een beloner voor wie Hem ernstig zoeken.

Ik weet niet met wat voor vragen of moeilijkheden jij hier vanochtend zit, maar dit is het karakter van God: als jij echt naar Hem op zoek bent, dan zal hij zich laten vinden, hij zal jouw zoektocht belonen. Denk ook maar aan wat er staat in

Matteüs 7:7 zegt: "Vraag en er zal je gegeven worden, zoek en je zult vinden, klop en er zal voor je worden opengedaan."

Hierin ligt een enorme belofte van God: Als jij tot actie over gaat, dan komt God ook in actie om jou antwoord te geven, om je open te doen, om zichzelf aan jou te laten zien.

Terug naar Hebreeën 11 – zonder geloof is het onmogelijk om God vreugde te geven....

Ik denk dat dit het hartsverlangen van ons allemaal is om God vreugde te geven, om Hem te aanbidden. Het is ook logisch dat we dat verlangen hebben, want vanaf de schepping is dat bij ons ingebakken; het is een van de dingen waarvoor wij gemaakt zijn. Wij zijn niet gemaakt om voor ons zelf te leven, maar voor God, om Hem een plezier te doen.

Toen God de aarde maakte, heeft Hij laten zien dat Hij allerlei dingen kon maken, dieren, bomen, oceanen en wat al niet meer. Uiteindelijk maakte Hij de mens, niet als laatste puzzelstukje om er voor te zorgen dat alles wat Hij gemaakt had heel bleef, nee, Hij maakte iemand naar zijn beeld, waar Hij in de avondkoelte mee van gedachten kon wisselen.

God had al creaties om zich heen die Hem aanbaden, boodschappen voor Hem deden en voor Hem werkten: Engelen in allerlei soorten en maten... Wat Hij nog miste, was iemand die van Zijn schepping kon genieten, waar Hij een relatie mee aan kon gaan: Daarom heeft Hij de mens geschapen. Soms denken wij misschien wel eens dat wij, nu wij er toch zijn, gewoon voor onszelf kunnen leven, maar de waarheid is dat God ons gemaakt heeft om voor Hem te leven.

Het lijkt eenvoudiger om voor jezelf te leven, dan hoef je nergens rekening mee te houden denk je, maar je mist dan de kern waarvoor je gemaakt bent namelijk: Te leven om God een plezier te doen.

Ik denk dat de meeste mensen die hier zitten er al lang voor gekozen hebben om voor God te willen leven, maar de worsteling die wij vaak hebben is: Hoe moet je dat dan doen?

Hoe leef je nu op een manier waar God plezier in heeft?

Ik kan een heleboel dingen doen omdat ik denk dat het **moet**, omdat het **goed** is, omdat ik **denk** dat God het vraagt, maar als het niet gepaard gaat met geloof, zal God er niet blij van worden. En weet je, als je allerlei dingen doet **ómdat** het moet, zul je er zelf ook niet blij van worden.

Blijkbaar is leven uit geloof de sleutel, en ligt dat op een ander vlak dan **moeten, goede dingen en denken....**

In de Bijbel staat een mooi verhaal dat dit illustreert. Wij kennen dit verhaal als het verhaal van De verloren zoon. Vaak focussen wij ons op de jongste zoon die er met zijn erfenis ervandoor gegaan was, er een enorme puinhoop van gemaakt had en uiteindelijk tussen de varkens tot berouw en bekering kwam, terugging naar zijn vader, omdat hij geloofde dat zelfs de knechten van zijn vader het beter hadden dan hij. Toen hij thuis kwam gaf de Vader ook nog eens een enorm feest en bevestigde de jongen nog eens als zijn zoon door hem weer een zegelring en allerlei mooie kleren te geven.

Maar in dit verhaal speelt ook nog een andere zoon een hoofdrol. De oudste zoon was hard bezig op het land, maar zijn beeld van zijn Vader was meer het beeld van een werkgever, dan van een Vader.

Lukas 15:29 zegt: "Maar hij antwoordde en zeide tot zijn vader: Zie, zovele jaren ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod overtreden, maar mij hebt gij nooit een geitenbokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren."

Het beeld dat hij van zijn vader had, was, dat hij een harde werkgever was.

- Ik ben al zovele jaren bij u in dienst.
- Ik heb altijd gedaan wat u van mij vroeg .
- Ik heb nog nooit een geitenbokje van u gekregen om te slachten en met mijn vrienden feest te vieren.
- Nee, ik moet altijd maar hard werken.
- Het is blijkbaar nooit goed wat ik doe.
- Hoe ik ook mijn best doe, ik hoor nooit van u dat u blij met mij bent.

De houding van de oudste zoon was eerder: 'laat ik nog maar een tandje harder werken, kijken of Vader dan blij met mij is...'. De oudste zoon was wel een *zoon*, maar gedroeg zich eerder als *slaaf* om de gunst van zijn meester te winnen:

- Ik ben al zoveel jaren bij u in dienst: hij gedraagt zich niet als een zoon. Zonen maken deel uit van het gezin en pakken wel aan om de boel op orde te houden, werken ook op het land als het zo uit komt, maar zij beschouwen zich niet in dienst van, nee veeleer als een mede-eigenaar die ook goed mee helpt om voor alles te zorgen.
- Ik heb altijd gedaan wat u van mij vroeg: kijk eens hoe goed ik ben, kijk eens wat ik allemaal kan, kijk eens hoe hard ik heb gewerkt....dat zijn de geluiden van een werknemer die vraagt om een goede beoordeling, een zoon die weet dat hij geliefd is om wie hij is, en niet om wat hij doet.
- Ik heb nog nooit een geitenbokje van u gehad om te slachten en met mijn vrienden feest te vieren: Ik heb nooit aan uw spullen gezeten, ik heb trouwens van dat harde werken ook niet echt genoten....

Het resultaat lees je in vers 28: hij werd woedend toen hij zag dat zijn Vader zijn liefde wel uitte naar zijn jongere broer, die rotzak, die alles er doorheen had gejaagd, die met er maar op los te leven en braspertijen alles opgemaakt had. (Ergens in zijn hart had hij misschien ook wel die feesten willen houden, een beetje lol leek hem ook wel leuk.... maar hij had het zeker nooit gedurfd, stel je voor dat Vader erachter zou komen, nu dan had je de poppen aan het dansen...)

Maar als je dan kijkt naar God als Vader , die echt een 'Vader' wil zijn, dan krijg je opeens een radicaal ander beeld:

Die oudste zoon staat daar nog woedend te zijn, verongelijkt, en wat zegt zijn vader dan tegen hem....

Lukas 15:31 zegt: "Doch Hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe."

Wat hier staat moet je eens tot je door laten dringen en kijk dan eens wat dat doet met het Vader beeld van God:

1) "Kind, gij zijt altijd bij mij..."

De realiteit is dat je als zijn kind altijd, 7 dagen in de week, 24 uur per dag, seizoen in, seizoen uit, jaar in jaar uit, bij God bent. De waarheid is dat jij altijd bij Hem bent en Hij altijd bij jou is. Het *voelt* misschien niet altijd zo, maar toch is het zo.

Jesaja 49:14 zegt:

"Sion zegt: "De HEER heeft mij verlaten, mijn Heer is mij vergeten. 'Maar kan een vrouw haar zuigeling vergeten of harteloos zijn tegen het kind dat zij droeg? Zelfs al zou zij het vergeten, Ik vergeet jou nooit. Ik heb je in mijn handpalm gegrift, je muren staan mij steeds voor ogen."

Misschien wil je het af en toe wel uitroepen, Heer waar bent U? Bent u mij soms vergeten, heeft U mij in de steek gelaten? Ik dacht dat U van mij hield? **Maar de Vader zegt: Ik heb je in mijn handpalmen gegrift.**

Johannes 10 zegt:

*"Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij, en Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en **niemand zal ze uit mijn hand roven**. Wat mijn Vader Mij gegeven heeft, gaat alles te boven en **niemand kan iets roven uit de hand mijns Vaders**. Ik en de Vader zijn een."*

Wat heeft de Vader aan Jezus gegeven? Kan het zijn dat jij dat bent?

*Johannes 17:6 zegt: "Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, **die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt**. Zij behoorden U toe en **Gij hebt hen Mij gegeven** en zij hebben uw woord bewaard."*

Jezus en de Vader vinden allebei dat jij boven alles gaat, in hun ogen is er niets kostbaarder dan jij hier op de hele aarde. Niet de sterren, niet het heelal, niet de schitterende schepping, niets wat jij kunt doen, maar **wie jij bent!**

Ga dan weer eens even terug naar Johannes 10.

Als eerste zegt Jezus: "*Niemand zal ze uit mijn hand roven*" en nog geen vers verder "*Niemand kan iets roven uit de hand van mijn Vader*". (logisch, "*Ik en de vader zijn een*" zegt Jezus, of je dan in de hand van de een of van de ander geborgen bent, feitelijk zit je in de hand van allebei....)

Als jij een kind van God bent en naar Zijn stem wilt luisteren, dan zal niets en niemand jou uit de hand van Jezus en de Vader kunnen roven. Misschien denk je wel eens ja, maar ik heb het nu toch echt helemaal verknoeid, verbruid, stukgemaakt, gesloopt, ik heb zo verschrikkelijk gezondigd en het zo verknald, het zal nu wel afgelopen zijn....

Weet je wat er staat?

Er staat de eerste keer: niemand *zal* iets roven uit Mijn hand en de tweede keer staat er niemand *kan* iets roven uit Zijn hand. Het kostbaarste wat God heeft, en dat ben jij, **zal** niet en **kan** niet geroofd worden uit Zijn hand.

Kort samenvattend: God als Vader zegt:... "mijn kind, jij bent altijd bij mij..." Jij bent niet mijn slaaf, nee jij bent mijn kind, jij bent het kostbaarste wat ik heb. Ik vind het fijn als je wat voor mij doet, als het maar niet uit een 'afgedwongen moeten is', Ik wil jouw Vader zijn, Ik houd van jou om wie jij bent, omdat ik jouw Schepper ben en omdat Ik jou gewild heb. Voor jou heb Ik als het ware 99 andere

schapen achter gelaten en ben ik hard naar jou op zoek gegaan, jij hebt geantwoord op Mijne stem en nu zal en kan jij niet meer van Mij gestolen worden.

Maar daar blijft het niet bij, de Vader sprak verder:

2) al het Mijne is het jouwe

Het staat er echt. Al het Mijne is het jouwe; Dit is iets wat wij met onze calvinistische geest lastig kunnen pakken. Genade, ja dat beginnen wij te leren 'pakken', dat beginnen wij te begrijpen, dat kunnen wij aan anderen uitleggen. Maar "al het Mijne is het jouwe", dat is wel heel erg veel. Toch staat het er.

Wij zijn kinderen van God, Hij is een vader die altijd bij ons is en Hij zegt dat alles wat van Hem is ook van ons is, of nog persoonlijker: Hij zegt tegen mij dat alles wat van Hem is ook van mij is.

Wij zeggen soms zo gemakkelijk dat elke vloek aan het kruis verbroken is:

Hij is ziek geworden, om ons genezing te geven.

Hij is arm geworden, om ons rijk te maken.

Hij is gestorven, opdat wij zouden leven.

Elke mogelijke vloek is verbroken opdat wij in voorspoed mogen leven, in elk gebied van ons leven.

Dat is wat God in gedachten heeft, de Bijbel staat vol beloften: Psalm 1: "...al wat hij onderneemt gelukt..."

Ik weet niet hoe het met jullie is, maar als ik naar mijn eigen leven kijk met die maatstaf in mijn hand, dan is het soms meer een 'weten' dan 'beleven'. Ik ken de theorie dat God alle dingen doet medewerken ten goede. maar ondertussen gaan er best wel eens dingen de mist in waar ik niet blij mee ben....ik ken de theorie dat God geneest, ik weet dat God geneest, ik ken mensen die door God genezen zijn, ik ken de theorie dat God voorziet in alles, ik weet dat God voorziet in alles en ik ken mensen van heel dichtbij die de mooiste getuigenissen hebben op dit gebied.

Ik ken ook het principe dat God meer in mijn karakter is geïnteresseerd, dan in wat dan ook, maar toch: het staat er wel: "al het Mijne is het jouwe".....hoe zit dat dan?

Wij zouden hier uren over kunnen spreken, verschillende bijbelgedeeltes er op loslaten en het van allerlei kanten belichten. Wij zouden kunnen kijken naar het leven van Paulus, die ongelofelijk veel minder leuke dingen heeft meegemaakt en toch zegt hij in *2 Korintiërs 9:8*: "God heeft de macht u te overstelpen met **al** zijn gaven, zodat u **altijd** en in **alle opzichten** voldoende voor uzelf hebt en ook nog ruimschoots kunt bijdragen aan allerlei goed werk."

Dus nogmaals, hoe zit het dan?

Ik wil er maar een klein principe uithalen, maar dat is er wel eentje die van levensbelang is:

Wij gaan eens kijken naar het leven van Elia in 1 Koningen 17. Elia heeft net tegen Achab gezegd:

"Zo waar de HEER leeft, de God van Israël, in wiens dienst ik sta, de eerstkomende jaren zal er geen dauw of regen komen tenzij ik het zeg."

Met andere woorden, Israël wordt even niet de leukste plaats om te zijn. Het wordt daar droog, en het wordt een plek waar honger zal zijn.

Soms kan dat in jouw leven zo zijn, met een mooi woord noemen we dat een **woestijn periode**, en zo'n periode zijn we gaan *accepteren* en misschien zelfs wel gaan *omarmen* in ons leven. We zeggen dan dat het een periode is die goed is voor ons karakter, dat God ons zeker nog iets wil leren. Allemaal waar, maar weet je, God wil niet dat je in de woestijn **blijft**. Toen Jezus de woestijn in ging, was het niet de bedoeling dat hij daar bleef, nee, het was de bedoeling dat Hij aan zijn bediening zou beginnen.

Zo was het ook ongeveer voor Elia, God zei niet tegen hem, Elia als het lastig voor je wordt, als je hongerig wordt, ga dan maar weer bidden om regen zodat je wat te eten hebt, zodat je woestijn weer gaat bloeien en er een einde komt aan je droge periode, nee, God zei tegen hem:

"Ga weg van hier. Ga naar het oosten en zoek een schuilplaats in de wadi Kerit, aan de overkant van de Jordaan." Drinken kun je uit de rivier, en ik heb de raven opgedragen je daar van voedsel te voorzien.' Elia deed wat de HEER hem had gezegd, hij ging weg en trok zich terug in de wadi Kerit, ten oosten van de Jordaan. De raven brachten hem daar 's ochtends en 's avonds brood en vlees, en water dronk hij uit de rivier. "

Het was niet Gods bedoeling dat Elia in de woestijn terecht kwam, God wilde dat hij gewoon kon eten en drinken, daar zou Hij zelf voor zorgen. Maar Elia moest er wel wat voor doen!

Elia kon niet op dezelfde plek blijven, Elia moest, in geloof, op pad gaan naar de wadi Kerit, en daar zou God in alles wat hij nodig had voorzien!

God had alles klaarliggen voor Elia, Hij kon en wilde voorzien in wat Elia nodig had, er was maar één grote maar: God had het niet klaar liggen in de stad Samaria, maar bij de beek Kerit en dat maakte Hij ook duidelijk aan Elia. Elia kon kiezen: ik blijf in Samaria, ik zie wel waar het schip strandt, ik heb altijd genoeg gehad en God heeft altijd goed voor mij gezord, of Elia kon op weg gaan naar Kerit, in geloof, dat God daar voor hem ging zorgen.

Ik weet niet hoe vandaag jouw leven eruit ziet, misschien voel jij je als die oudste zoon die keihard aan het werk is en mis je de liefde van de Vader enorm, even de knipoog dat Hij nog steeds gek op jou is.

Misschien ervaar je totaal niet dat God ook vandaag tegen jou zegt "al het Mijne is het jouwe", misschien voel jij je echt in de woestijn.

Weet je het is vandaag 5 december, wij zeggen wel eens gekscherend: 'God is toch zeker sinterklaas niet', daarmee zeggen wij eigenlijk dat God ons geen leuke dingen wil geven, dat Hij ons geen dingen wil geven om van te genieten. God is God, die is heilig en veraf, hoog verheven, Je mag wel je verlanglijstje bij hem indienen, maar dat komt toch niet verder dan het plafond. Ergens in ons denken zit dan soms nog die gedachtecronkel van 'wie zoet is krijgt lekkers, wie stout is de roe' en dat je enorm je best moet doen om door God geliefd te worden. Dat krijgen wij van alle kanten op ons af.

Maar vandaag klinkt een ander geluid: In jouw leven, in jouw situatie van vandaag, in jouw woestijn wil God een uitweg bieden: ook voor jou is er een wadi Kerit, een plaats waar God wil voorzien.

Voor een aantal van jullie geldt misschien ook dat je op zoek bent naar die Wadi, dat je op dit moment het gevoel hebt 'waar is God? De Heer heeft mij verlaten', Het zou nu heel makkelijk zijn om gelijk een uitnodiging te doen, maar er is meer voor jullie en voor mij.

Ik wil nog even de draad oppakken vanuit Jesaja 49: 11-20

Het plan dat God klaar heeft liggen voor ons is nog zoveel groter dan wij ons voor kunnen stellen: waarom wil God jou herstellen? Waarom wil God jou uit die woestijn halen? Hij heeft maar één hartsverlangen, om nog zoveel anderen naar huis te brengen.

Jij mag dat thuis zijn, Jij en ik mogen naast de Vader gaan staan om samen uit te kijken naar al die jongens, meiden, mannen en vrouwen die hun Vader kwijt zijn.

Als jij nu eerst zelf opnieuw die omarming van de Vader nodig hebt om straks naast Hem te kunnen staan op de uitkijk, als jij nu eerst weer van Hem moet horen dat Hij degene is die in alles kan voorzien om daarna uit de delen aan die dat nodig hebben, als jij jouw persoonlijke wadi Kerit nodig hebt (wel om van daaruit naar Sarefat te gaan om uit te delen), dan wil ik je uitnodigen om in beweging te komen.

Als je weet dat je een stap moet doen, uit je veilige plek, om naar de wadi Kerit te gaan, kom dan in beweging.